

I

SHEFFIELD

23. DECEMBRA 1978

Aha, tam idú. Daniel Lawrence a Alison Connorová. Teda ich mladšie verzie prechádzajúce cez tmavé uličky zimného Sheffieldu. A tým sa to všetko začalo. On má osemnásť, ona šesťnásť, je sobota večer a miera na vianočný večierok Keva Cartera. Odkedy Alison vystúpila z autobusu a stretla sa s Danielom, veľa si toho nepovedali, ale obaja si bolestivo uvedomujú prítomnosť toho druhého. Jej ruka mu zapadá do dlane tak dokonale, až sa mu zdá, že sníva; ona má zas z jeho prítomnosti sucho v ústach a priamo pod pokožkou cíti prirýchle búšenie svojho srdca. Kráčajú vedľa seba po chodníku a z autobusovej zastávky do Kevovho domu to nemajú ďaleko, takže o chvíľu nahradí ticho medzi nimi dunenie hlasnej hudby. On sklopí pohľad práve vo chvíli, keď ho ona zdvihne, a usmejú sa. On zacíti zrýchľujúci sa tep a čistú túžbu, ktorá ho ovládne, keď naňho Alison pozrie, a ona... nuž, ona si zas nevie spomenúť, kedy sa cítila taká šťastná.

Kebove vchodové dvere zívali dokorán do noci a spolu s hudbou sa cez ne vylievalo na burinu a popraskané kamenné dlaždice v predzáhradke aj svetlo. Kev bol Danielov kamarát, nie Alisonin, chodili do rôznych škôl, takže keď vchádza-

li dnu, na chvíľu zaváhala, čo malo za následok, že Daniel ju doslova vtiahol do miestnosti. Páčilo sa jej to, páčilo sa jej, keď ju viedol. Každý tak mohol vidieť, že mu patrí a on patrí jej. Z magnetofónu vyhrávala pesnička od skupiny Blondie *Picture This*. Hučala tak nahlas, že zvuk basgitary vibroval celým domom a znel úplne inak ako v skutočnosti. Alison mala tú pieseň rada. Najradšej by si vyzliekla kabát, zohnala niečo na pitie a zatancovala si. Daniel jej zrazu pustil ruku, aby cez celú miestnosť zamával Kevovi. Prekričal hudbu a zasmial sa na ničom, čo za ním Kev zavolať. Prikývol a pozdravil Roba Marsdena: „Čau, ako sa darí?“ Znovu prikývol a usmial sa na Tracey Clarkovú, ktorá sa naňho na revanš významne uškrnula. Opierala sa sama o stenu pri kuchynských dverách, akoby čakala na autobus. V jednej ruke cigareta, v druhej plechovka cideru Strongbow. Tracey mala špinavo-plavé vlasy natočené ako americká herečka Farrah Fawcettová, na ústach fialový rúž a očami zvýraznenými čiernou ceruzkou si chladne premeriavala Alison. Potom si zhlboka potiahla z cigarety a vydýchla dym nabok.

„Ty s ním chodíš?“ opýtala sa a kývla hlavou Danielovým smerom. Tracey bola staršia a múdrejšia. Už nepatrila k ostatným nevinným školáčkam, teraz mala peniaze v kabelke a frajera v aute. Alison ju nepoznala, očervenela – nemohla si pomôcť – a prikývla, že áno. Daniel bol mimo jej dosahu, a tak len prepichla pohľadom jeho tmavé vlasy na temene a silou vôle sa pokúsila prinútiť ho, aby sa otočil. Tracey zdvihla jedno obočie a zaškerila sa. Dym visel vo vzduchu medzi nimi. Alison hrozne boleli nohy vo vysokých topánkach.

„Chceš naňho dávať pozor,“ poznamenala Tracey. „Je žiadaný.“ Rozhostilo sa medzi nimi ticho, lebo Alison nereagovala. Tracey napokon pokrčila plecami a prehodila: „Nápoje sú tam.“

Myslela kuchyňu za sebou. Cez otvorené dvere Alison zarezla tlačenicu ľudí okolo zeleného laminátového stola s rozhádzanými fľašami, zemiakovými lupienkami a plastovými pohármi. Utiekla pred neurčito zlomyseľnými pohľadmi Tracey a pretlačila sa dnu. V duchu uvažovala, že nápoj jej mohol priniesť Daniel. Mal jej ho priniesť. No ten bol zabratý do rozhovorov s ľuďmi, ktorých poznal, a ona nie. Teraz hral z výberovky Jilted John, takže hostia zrazu spievali a nikto netancoval. Za Alison sa vytvoril rad ďalších ľudí, čo sa chceli pretlačiť do malej miestnosti. Nevidela nikoho známeho, no niekoho tu musí poznať, keď to na tomto večierku praská vo švíkoch. Zamierila k stolu s alkoholom. Cítila silný zápach cigariet a cideru, ktorý zrazu vystriedal závan dezodorantu Old Spice.

„Všetko v poriadku, Alison?“

Obrátila sa a zbadala Stua Watsona, suverénneho chalana v rifľovej bunde so zdvihnutým golierom a v tričku s potlačou zamračeného gitaristu Joea Strummera z rockovej kapely The Clash. Alison by sa stavila, že nepozná názov ani jednej pesničky od The Clash, ale zároveň ju potešilo, že vidí známou tvár. Stu prižmúril oči a rýchlo si ju uznanlivo premeral.

„Vyzeráš dobre,“ poznamenal.

„Ďakujem. Ty vyzeráš pod parou, Stu.“

„Kedy si prišla? Teraz?“

„Očividne,“ ukázala na kabát. „Podľa tvojho stavu usudzujem, že ty si tu už dlhšie.“

„Vždy prídem skoro,“ prehodil Stu. „Čo piješ?“

„Ešte nič. Asi si dám Martini.“

Stu vystrúhal grimasu. „Ako môžeš piť takú sračku? Chutí to ako posratý liek.“

Alison ho odignorovala. Bolo jej príliš teplo, ale nevedela, kam v tomto neznámom dome s kabátom, a tak si ho len

spustila z pliec. Stu lačne prebehol očami po ďalšej odhalenej pokožke na krku a dekolte. Alison sa obzrela za Danielom. Stále bol v obývačke, nehľadel na ňu a rozprával sa s nejakým dievčaťom. S Mandy Phillipsovou. Alison ju poznala zo školského autobusu. Bola útla ako dieťa, mala zafarbené kučeravé vlasy a nos ako škriatok, nakláňala hlavu k Danielovej a vyžívala sa v pozornosti, ktorou ju zahŕňal. Daniel si prekrižil ruky na hrudi, a hoci od Mandy ho oddeľoval priestor, Alison sa z kuchyne zdalo, že ju hltá očami. Zatiaľ čo ich Alison sledovala, Mandy sa k nemu nachiahla, chytila drobnou rúčkou Daniela za plece a pošepala mu čosi do ucha. Daniel sa na ňu usmial svojím typickým úsmevom: trochu zdráhavo, polovicou úst. Vlasy mal tmavé a pomerne dlhé, padali mu do očí, a Alison by sa ich najradšej dotkla.

Stu sa zahľadel tým istým smerom. „*I'm Mandy, fly me. Som Mandy, let's so mnou,*“ odrecitoval slová piesne. „Skôr vyspi sa so mnou.“

„Ach, strč sa, Stu,“ oborila sa naňho Alison. Obrátila sa na päte a schytila zo stola fľašu Martini Rosso. Naliala si z nej štedro do pohára a poriadne si logla. Stu mal pravdu, alkohol chutil trochu odporne, horko, ale zároveň dôverne známo, takže si znovu odpila, utrela si ústa chrbtom ruky a odložila pohár späť na stôl. Vyzliekla si kabát a hodila ho na stoličku. Na sebe mala džínsy značky Wrangler, ktoré si obliekla do horúceho kúpeľa, aby sa scvrkli na druhú kožu, a nové tričko, čo jej pekne sadlo. Vyzerala v ňom ohromne a aj si to uvedomovala, veď strávila niekoľko hodín obdivovaním sa v spáľňovom zrkadle. Tričko bolo biele, vyzeralo, akoby ho vyrobili zo šmykľavého saténu, dokonca tak pôsobilo aj na dotyk, a odkedy odišla z domu, rozopla si na ňom ďalší gombík. Stu z nej nemohol odtrhnúť oči, ale ona sa naň-

ho ani nepozrela, keď mu vytrhla fľašu Martini z rúk, znovu si gľgla a pretiahla sa cez masu tiel z kuchyne.

Alison sa rozprávala so Stuom Watsonom, s tým posratým prefíkaným čudákom s lačnými očami a túlavými rukami, ktoré pripomínali skôr chápadlá. Daniel ich oboch zazrel v kuchyni, no nemohol sa pohnúť od Mandy Phillipsovej s vy počítavými očami, ktoré sa naplňali slzami, keď mu srdcervúco vykladala, že Kev Carter sa s ňou rozišiel, dnes, na jeho večierku, ten bastard. Toto sa stávalo Danielovi často. Dievčatá sa naňho prilepili a potom si pred ním vylievali duše. Nemusel ich do toho povzbudzovať, jednoducho z neho vycítili, že oplýva tým, čo ani sám nevedel pomenovať, a ich rozprávanie potom nemalo konca. Iba... iba Alison taká nebola. Pozval ju von a ona súhlasila, ale v priebehu dňa či dvoch od toho rande s ním počas krátkych okamihov, keď osameli, takmer neprehovorila. Napriek tomu túžil, aby stála po jeho boku, vedel, že tak to má byť, a tušil, že sa v nej niečo skrýva. No už teraz prehodila v kuchyni viac slov so sprostým Stuom Watsonom ako s ním, odkedy sa spoznali. Mandy medzitým spustila prvú reprízu toho istého smutného príbehu a on vedel, že to všetko povedie k slovám ako: „No tak, prečo nie?“, k bozku a prísľubu. Kev mal plné ruky práce s tým, že poskakoval okolo a robil zo seba šaša, no keď zachytil jeho pohľad, ukázal mu zdvihnuté palce, akoby Daniel potreboval dievča, ktoré sám odmietol. Život bol pre Keva Cartera len jedna veľká hra. Samozrejme, že musel dať Mandy kopačky práve dnes – užíval si drámu, ale čo už je zábavné na tom, keď človek vie, do ktorých nohavičiek sa večer dostane?

Z reproduktorov teraz hučala pieseň *Night Fever* a Mandy začala hýbať plecami do rytmu. Uprostred miestnosti sa vytvoril rad dievčat, ktoré si precvičovali Travoltove pohyby,

a oproti nim postávali chlapci, čo ich sledovali a nedarilo sa im napodobniť ich. Mandy potiahla Daniela za ruku a on sa k nej naklonil, aby mu mohla pošepnúť do ucha: „Chceš si zatancovať?“ Na pokožke pocítil jej teplý dych.

Nerozumel jej, odtiahol sa a usmial. „Čože?“ opýtal sa nechápavo.

„Chceš si...“ odmlčala sa a uškrnula, „... veď vieš... zatancovať?“ Naklonila hlavu a slovo „zatancovať“ predniesla spôsobom, ktorý naznačoval oveľa viac ako nevinný tanec. V očiach sa jej už neleskli slzy. Kev sa stal dávnou minulosťou.

„Nie,“ odvetil Daniel a ustúpil. Pozrel sa smerom do kuchyne, či neuvidí Alison, ale po nej a Stuovi nebolo ani stopy. Mal s ňou zostať, vziať jej kabát, priniesť jej nápoj. Preklíňal sa, že sa dal zatahnuť do Mandinej krízy.

„Čo?“ zvolala Mandy cez hudbu tak, že by ju počul, aj keby mu to nepravala rovno do ucha.

Daniela tak rozptýlila Alisonina neprítomnosť, že sa horúčkovo obzeral po miestnosti a ani nevnímal, čo Mandy hovorí. „Nie, Mandy, samozrejme, že si s tebou nechcem zatancovať.“ Panikáril, premýšľal, či je Alison ešte stále tu, na večierku. Možno utiekla. Chcel ju spoznať lepšie, vedieť, ako pracuje jej myseľ.

„Si bastard, Daniel Lawrence!“ skríkla Mandy a strelila mu facku. Neúspešne, lebo bola opitá, no nechtami sa mu aj tak zaryla do tváre.

„Doriti, Mandy!“ zanádal a neveriacky si ju premeral.

Bez námahy prepukla v zbytočný plač a odvrátila sa, aby našla iné plece, na ktorom by sa mohla vyplakať. Daniel si chytil líce tam, kde ho štípalo. Preboha. A to si ešte nedal ani pivo. To je teda večierok. Pohol sa ku kuchyni a vtom presta-la hrať skladba od Bee Gees, lebo Kev vytrhol kazetu z magnetofónu a vložil doň inú. Miestnosť sa ihneď naplnila neod-

bytným bubnovaním a prvými tónmi basgitary piesne *Pump It Up*. Daniel mal pocit, že jeho nohy zapustili korene do zeme. Úctivo vyčkával na hlas Elvisa Costella, ktorý mu rýchlo prenikol do mysle.

Ach bože, Alison, tam je. Tancovala sama v dave. Odkopla topánky, takže bosá krútila bokmi so zatvorenými očami. Takmer nehýbala nohami, no zvyšok jej tela sa zmietať za zvukov energetickej hudby a rukami divoko krúžila nad hlavou v zvláštnych útvaroch. Tancovala ako nikto iný. Ostatní sa ju snažili napodobniť, ale vždy keď sa takmer zladili s jej pohybmi, zmenila ich, pohla sa alebo urobila niečo inak. Bosé chodidlá však mala ako prilepené k podlahe. Daniel ju ohromene sledoval. Nikdy v živote nevidel nič krajšie, nič uvoľnenejšie, nič zvodnejšie.

2

EDINBURGH
10. OKTÓBRA 2012

Novinára na koncerte rozoznáte poľahky. Stojí vzadu, nič nepopíja, tvári sa, že už všetko videl a počul, a vybehne zo sály, len čo sa skončí predstavenie. Dan Lawrence sa tak správal tiež. Aj teraz sa nachádzal v hale Queen's Hall a sledoval speváka menom Bonnie „Prince“ Billy, ako spieva svižné chytľavé piesne o konci lásky. Dan si nikdy nesadal, ak sa dalo stáť. Na žiadnom koncerte by ste si nemali sadieť – veď ste nešli do divadla či do kina, ale priviedla vás tam hudba. Keď do Edinburghu zavítal prvý raz, dostal zadarmo vstupenku do Queen's Hall na skupinu Prefab Sprout a zistil, že má vyjsť na balkón, kde ho čakalo očíslované sedadlo. No napriek tomu radšej stál, hľadel členom kapely priamo na hlavy a snažil sa prečítať zoznam skladieb, ktoré majú odohrať, lebo bol prilepený k javisku rovno pod ním. Dnes však postával na svojom obľúbenom mieste – opieral sa o stenu čo najbližšie pri východe. Dan mal rád Billyho – šedivého chlapíka z Louisvillu, čo hral v štýle alternatívnej country –, ale tváril sa bezvýrazne, aby to nedal najavo. Nepísal si ani poznámky, len do seba vpijal presne tie elementy hudby, ktoré by sa mohli stať podkladom na dobrý článok, a premýšľal, čo sa ešte dá urobiť s materiálom, ktorý mal k dispozícii, čo by z neho za peniaze mohol stvoriť.

Po koncerte vyšiel na ulicu Clerk Street bez toho, aby si všímal známe tváre či pričuchol k pivu, a zamieril rovno domov. Katelin už bude spať hlbokým bezstarostným spánkom, ležať v posteli na chrbte s rukami pohodenými pri hlave ako dieťa. Dan s Katelin pracovali v rôznych časoch. No Dan si užíval ten pocit, keď si k nej líhal a keď ho pravidelným nežným dychom pomaly uspala. Katelin sa len zriedka zamrvila, vždy spala ako zabitá.

Bol na úplne opačnej strane Edinburghu a zostávala iba polhodina do polnoci, ale čosi v tom meste ho nútilo, aby sa vydal domov pešo. Nenastúpil na autobus a neprivolal si taxík. Postupne sa zamiloval do mestskej architektúry, strohej a majestátnej, no čoraz novodobejšej. Vo výsledku pôsobilo mesto starobylo a moderne zároveň. So Sheffieldom, ktorý opustil niekedy na začiatku osemdesiatych rokov, sa to nedalo ani porovnať. Dan pripúšťal, že sa presťahoval aj kvôli Katelin a bez nej by ho Edinburgh zrejme toľko nepriťahoval, ale aj tak... Len čo sem prišiel, cítil sa tu ako doma, a tak zostal.

Práve prechádzal cez most kráľa Juraja IV. so sklonenou hlavou, s rukami hlboko vo vreckách koženej bundy a so slúchadlami, v ktorých mu vyhrával výber podľa náhodného poradia, takže takmer dostal infarkt, keď ho Duncan Lomax zrazu rázne chytil za plece ako policajt, čo ho mieni zatknúť.

„Bože, Duncan!“ zvolal Dan. Vytiahol si slúchadlá z uší.
„Chceš ma zabiť?“

Duncan sa zasmial a priateľsky udrel Dana medzi lopatky.
„Sledujem ťa už takmer kilometer a snažím sa ťa dobehnúť. Utekáš pred niekým?“

„Mojím jediným cieľom je byť čo najskôr doma.“

„Bol si na koncerte Bonnie Billyho?“

„Áno, ty tiež?“

„Hej. Pozornosť podniknu na poslednú chvíľu. Bože, niekedy je z neho hotový deprimujúci bastard, nie?“

„To z nás všetkých.“

„Máš pravdu. Pozri...“ Duncan si zložil z pleca vojenský ruksak a ponoril doň ruku. Po chvíli vytiahol cédečko bez hocijakého obalu či obrázka – malo len plastový kryt s ručne napísaným zoznamom piesní. Dan sa usmial.

„Čo to tam máš?“ vyzvedal Daniel. „Ďalšiu vychádzajúcu hviezdu? Už zase?“

„Willie Dundas, poondiaty rybár z East Neuku, ktorý hrá na gitare ako Rory Gallagher a spieva ako John Martyn.“

„No jasné!“

„Neklamem. Vypočuj si ho.“

Duncan podal cédečko Danovi. Mal bystré ucho na zvláštne, originálne, psychedelické nové talenty. Vo svojom skrachovanom obchode s platňami na Jeffrey Street sa stále stretával so všelijakými hudobnými magormi, ktorí boli príliš utiahnutí na to, aby sa vychvaľovali, že v bezpečí svojich domovov potajomky píšu texty a komponujú hudbu, ktorú by si nikto nikdy nevypočul, nebyť Duncana. Ten odchyťával Dana pri každej príležitosti a nútil ho vypočuť si ich nahrávky. Danovi to neprekážalo, veď o čom je život, ak nie o honbe za dokonalým albumom, chýbajúcim kúskom ich zbierok z dielne nejakého geniálneho šuflikára, ktorého doteraz nikto neobjavil? Spomalili a Dan sa prispôbil Duncanovmu pokojnejšiemu tempu. Prechádzali spolu cez príjemné tiché staré mesto uprostred noci a týždňa.

„Nedal by si si so mnou jednu sladovú whisky?“ opýtal sa zrazu Duncan.

„Videl si, koľko je hodín?“

„Ach, prestaň s tým, veď dobre vieš, že pre Duncana Lomaxa nie je nikdy neskoro na alkohol.“

Dan sa zasmial a Duncan ho štuchol pod rebrá.

„Malý pohárik,“ pokúšal ho so silným edinburským prízvukom. „Ach, ako ti uškodí jeden pohárik?“

Nijako, rozhodol sa Dan. Vôbec nijako. Zamierili teda na Niddry Street, kde sa skrčili do priechodu k baru Whistle Binkies, ktorý bol otvorený až do tretej ráno. Každý večer v ňom hrala živá hudba, a keď tesne po polnoci vošli cez vstupné dvere, v bare vládol čulý ruch.

Dan prišiel domov až o pol tretej ráno, a keď vchádzal do tichej predsiene, dával si pozor, lebo bol mierne opitý. Napriek prehnanej obozretnosti však zobudil McCullocha, udatného teriéra Jacka Russella, ktorý vyšiel z košíka s aurou postaršieho sluhu a nasledoval ho až do pracovne vo výklenku na hornom poschodí. Bola to nepraktická miestnosť so šikmým stropom a s jedným malým oknom, ktoré však mierilo na západ, čiže počas bezoblačného večera prenikali do izby nežné slnečné lúče a ožarovali tmavú drevenú podlahu. Stál v nej otlčený, zjazvený priemyselný stôl, stará mosadzná zohnutá lampa z kancelárií edinburskej továrne, pôvodné kreslo z čiernej kože s kovovou konštrukciou od návrhára Eamesa, gramofón, CD prehrávač, dokovacia stanica na iPod, tri špeciálne vyrobené oceľové skrinky na dlhohrajúce platne i platne so singlami a štvrtá na cédečká. Zbieral aj kazety, mal ich stovky, ale tie odložil v plastových debnách do suterénu. Celú jednu stenu venoval knihám, ďalšiu zakrývala veľká mapa sveta a tretiu Dan pokryl spomienkami, ktoré boli blízke jeho srdcu. Nechýbala podpísaná čiernobiela fotka so speváčkou Siouxsie Sioux po koncerte v Manchestri v roku 1984; zarámovaná oficiálna fotografia víťazného futbalového tímu Sheffield Wednesday, ktorý v roku 1991 vyhral pohár anglickej ligy; propagačný plagát rockovej kapely Echo and the

Bunnymen ohlasujúci koncertnú šnúru po Spojených štátoch pri príležitosti vydania nového albumu *Evergreen*, na ktorej bol s nimi, naozaj s nimi, aby získal materiály na napísanie pravdivej histórie. Fotky Alexa spolu s obrázkami, ktoré nakreslil fixkami a pastelkami, a husto pokreslenou básňou, čo mu venoval na Deň otcov, keď mal osem:

*Na gitare hrá, na aute sa preháňa a na olovrant
mi robí hranolčeky, mňam!
Hrá futbal, gól dal a najradšej má MŇA!*

Fotky Katelin s Alexom v náručí, s Alexom na hojdačke a keď ho učila robiť stojku na hlave a držala mu nohy. Fotka ich troch s očami rozšírenými od šťastia, zo dňa, keď Alexovi prišli vynikajúce výsledky z maturitných skúšok. A uprostred spomienok visela momentka Dana s Katelin, na ktorej vyzerali ako deti, stáli v tienistej uličke v kolumbijskom meste Cartagena s popínavou rastlinou v pozadí a neusmievali sa do fotoaparátu, ale jeden na druhého, ako dvaja ľudia na tajnom vtipe, čo poznajú len oni. Vtedy sa takmer nepoznali. Dan si ani nepamätal, kto ich odfotil.

Sadol si za stôl a očami prechádzal po týchto útržkoch minulosti; rozprávali jeho životný príbeh. Táto stena ho držala v edinburskej štvrti Stockbridge, v dome s dlhou záhradkou za ním, kôľňou na bicykle a vchodovými dverami natretými namodro podľa farby futbalového tímu Sheffield Wednesday. S Katelin žili najprv kočovným spôsobom: v priebehu piatich rokov sa presťahovali až päťkrát. Potom však Dan napísal geniálne vyzretú a detailnú históriu časopisu *New Musical Express*, skrátene *NME*, a stalo sa niečo, čo je vo svete hudobnej novinárčiny raritou – polepšil si tak, že už nemuseli prespávať na matracoch na zemi v izbách s plesňou na stro-

pe, so žiarovkami bez tienidiel a s orientálnymi kobercami pribitými na spáľňových oknách, vďaka ktorým v nich bolo vždy ponuro. No tie dni mali čosi do seba. Katelin vtedy študovala španielčinu na vysokej a Dan trávil večery na koncertoch a cez deň písal nevyžiadané hudobné recenzie do novín *The Scotsman*. Žili z Katelininho grantu a desaťlibroviek, čo Dan občas zarobil za články. S Katelin sa zoznámili v Kolumbii, v jednom bare v Bogote. Katelin nikdy nechýbala odva- ha; nebála sa napriek tomu, že bola robustná červenovláska z mesta Coleraine, s pokožkou bielou ako mlieko, a to aj po dvoch mesiacoch na cestách po Južnej Amerike. Hovorila plynule po španielsky, pila ako robotník a vždy keď sa pripila, spievala oplzlé írské balady – nazývala ich špinou národa. V jej prítomnosti si Dan uvedomil, že sa prvý raz od príchodu do tej krajiny naozaj zabáva.

Priťahovali sa. Katelin sa v septembri vrátila na vysokú, aby dokončila štúdium, a Dan zavolať rodine v Sheffielde, aby ju informoval o svojej budúcnosti. Potom sa s ruksakom a gitarou na chrbte vybral do Edinburghu. Celú cestu sto- poval autá alebo kráčal po vlastných. Keď zaklopal na dve- re Katelininho bytu na Marchmont Road, v teniskách mal diery, na päťkách pluzgiere a už pol druhého dňa nič nejedol. Čakal na prahu, krútila sa mu hlava, hladoval a počas tých pár minút, kým otvorila dvere, premýšľal, že keď ho zbadá, na smrť sa preľakne. Napadla mu aj oveľa horšia možnosť – že Katelin vôbec neexistuje. No keď sa dvere konečne otvo- rili, zjavila sa v nich z mäsa a krvi, presne taká, akú si ju Dan pamätal. Usmiala sa a poznamenala: „To ti teda trvalo.“ Viac slov nepotreboval.

To všetko sa stalo už dávno. Veľmi dávno. Dan sedel za sto- lom na najvyššom poschodí domu, len pár minút pred treťou,

a v hlave mu vírili myšlienky poháňané whisky o tom, ako nepozorovane a rýchlo uteká čas. Bol už len na skok od melanchólie, ale v pravý čas si spomenul na Willieho Dundasa. Vytiahol z vrecka bundy cédečko a vložil ho do prehrávača. Po pracovni sa ihneď rozľahol gitarový úvod, pri ktorom sa Dan usmial. Najprv sa ozval jediný akord, visel vo vzduchu ako prísľub, a potom pomaly utíchol. Nasledoval bluesový riff, pri ktorom hudobník rýchlo kľzal po strunách nástroja, a vzápätí sa ozval Willieho príjemný hlboký vágny hlas. Lahostajne, no s citom vyslovoval jednotlivé slová piesne, akoby bol pod parou alebo nemal dosť energie správne artikulovať. Dan musel priznať, že je to fakt geniálne, ale už mal skúsenosti s ostatnými Duncanovými objavmi – väčšinou boli takí autentickí, že sa odmietali vzdialiť zo svojej rybárskej lode, izby či záhradnej kôlne čo len na krok. Dan sa započúval do hudby a zapol pritom Mac, aby si rýchlo a svedomito prezrel Twitter. Premýšľal nad Williem Dundasom, predstavoval si, ako spieva na lodi v Severnom mori a loví slede, a uvažoval, či by ho presvedčil, nech vystúpi pred miestnosťou plnou neznámych ľudí, napríklad v bare Whistle Binkies.

Na obrazovke pred Danom zasvietila modrá stránka Twitteru a časovú os mu zrazu zaplavili nové príspevky s odkazmi v celej svojej kráse. V hornej časti obrazovky mu stránka pripomínala, že má dvadsaťosem upozornení od ľudí, s ktorými ho takmer nič nespájalo. Čakalo naňho aj sedem správ od tých, ktorých naozaj poznal, ale ani jedna z nich si nevyžadovala, aby na ňu odpísal o tretej ráno. Človek si musí dávať pozor, aby pôsobil príčetne, a odpovedať na správy na Twitteri v skorých ranných hodinách pod vplyvom whisky tomu určite nepomáha. Lenivo sa prehŕňal záplavou príspevkov a neprítomne si ich prezeral prázdny pohľadom. Twitter mal naňho vždy rovnaký účinok. Už-už sa chystal vypnúť po-

čítač a pobrať sa do postele, keď mu na obrazovke vyskočilo nové upozornenie. Od Keva Cartera. Prečítať si správy od Keva sa oplatilo hocikedy, cez deň aj v noci. Dan sa naklonil bližšie k počítaču, len aby sa vzápätí prudko odtiahol, akoby mu niekto strelil facku.

Hej @DanLawrenceMusic, pamätáš si Alison Connorovú?
Pozri, ako sa jej dnes darí... doriti, veď je slávna!

@CarterK9

@AliConnorWriter

Alison Connorová. Preboha. Dan civel na jej fotku.

Alison Connorová.

Alison Connorová.

@AliConnorWriter.

Nevidel ju už koľko? Tridsať rokov? Panebože. Vyzerala rovnako; staršie, ale inak sa nezmenila. Klikol na jej meno a na obrazovke sa zjavil jej účet. Potom prešiel myšou na jej fotku a otvoril ju. Vyschlo mu v ústach a to vedomie ho ohromilo, lebo si myslel, že k Alison Connorovej už nič necíti – veď si to zakázal pred tridsiatimi rokmi. No stále bola krásna a pôsobila rovnako inteligentne a zraniteľne, ako keď ju videl naposledy. Panebože. Premeral si jej tvár. Áno, vyzerala nádherne. Vrátil sa späť na jej profilovú stránku.

Ali Connorová

@AliConnorWriter

165
tweetov

180
sledovaných

67,2 tis.
sledujúcich

Píšem knihy, počúvam piesne
a som vďačná za to, čo mám.

📍 Adelaide, Južná Austrália

📅 Pripojil/-a sa november 2011

JANE SANDERSON
VÝBEROVKA

Originál *Mix Tape* vydalo vydavateľstvo Bentam Press,
Transworld Publishers, part of the Penguin Random House group,
61 – 63 Uxbridge Road, London W5 5SA, v roku 2020

Z anglického jazyka preložila Denisa Ghaniová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2020 v spoločnosti Albatros
Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,
Slovenská republika

Číslo publikácie 2 208

Redakčná a jazyková úprava Lenka Markóová

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Tešín

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA